

אלן רוביגריה: שפת הים

שלושה ילדים מהלכים לאורך חוף. הם מתקדמים, זה בצד זה, יד זה ביד רעהו. נראה בהם שקומתם אחת כמעט, ובלי ספק גם גילם אחד: כשתיים-עשרה שנה. ואולם זה שבאמצע קטן מעט משני האחרים.

להוציא את שלושת הילדים האלה עזובה היא כל שפת־הים הארוכה. הרי זו רצועת־חוף רחבה למדי, חדגונית, שפה ושם בוצצים מתוכה סלעים מבודדים כבורות מים, נטויה אך במעט בין הצוק התלול, שלכאורה אין מוצא ממנו, ובין הים.

מזג־האוויר יפה מאד. השמש מאירה על החוף הצהוב באור עז, אנכי אין ענן בשמיים. גם אין רוח. המים כחולים, שקטים, בלי שום גיד־גל ממרחקים, אף כי החוף גלוי אל מול הים החפשי, עד האופק.

אבל לפרקים קצובים גואה גל פתאומי, תמיד אותו גל, הנולד בריחוק כמה מטרים מן החוף, גואה כחתף ומשתבר מיד, תמיד על אותו קו. אין מתקבל הרושם שהמים מתקדמים ונסוגים אחר־כך; אדרבה, דומה כאילו כל התנועה הזאת חלה במקום אחד. התנשאות המים מביאה תחילה לידי השתפלות קלה, לצד החוף, והגל נרתע מעט ברחש גרגירי־חול נצנפים; אחר הוא מתנפץ ופושט, חלבי, בשיפוע, אך בסופו של דבר רק חוזר הוא וכובש את השטח שאבד לו. בדוחק בא נחשול עז יותר, פה ושם, ומרטב לרגע קט כמה טפחים נוספים.

ושוב חוזר הכל לדממתו, הים, שטוח וכחול, נעצר בדיוק באותו גובה בחול הצהוב של החוף, מקום שמהלכים זה בצד זה שלושת הילדים.

**

צהבהבים הם, ועינם כמעט כעין החול: העור כהה מעט יותר, השיער בהיר מעט יותר. לבוש אחד לשלשתם, מכנסיים קצרות וחולצה, אלה כאלה בד גם, כחול־דהוי. זה בצד זה הם צועדים, יד זה ביד רעהו, בקו ישר במקביל לים ובמקביל לכף, בריחוק שווה כמעט מן השנים, ועם זאת סמוכים מעט יותר אל המים. השמש במרומי שמיים אינה משיירת צל לרגליהם. נכחם החול בתול כל־כולו, צהוב וחלק מן הצוק ועד המים. הילדים מתקדמים בקו ישר, בצעד קצוב, מבלי נטות ימין ושמאל, שלווים ומחזיקים זה ביד רעהו. מאחריהם מסתמנים בחול, הטחוב כלשהו, שלושה קווים של עקבות שהותירו רגליהם היחפות, שלש שורות קצובות של עקבות דוממים, ברווחים דומים, עמוקים למדי, נחרצים.

הילדים מסתכלים היישר נכחם. אין הם פוקדים במבט־עין את הצוק הרם, לשמאלם, אף לא את הים שגליו הקטנים מתנפצים כסדרם מעבר־מזה. בשום פנים ואופן לא יסובו לסקור את המרחק שעברו. ממשיכים הם בדרכם, בצעד שווי ומהיר.

**

נכחם מפסיעה סיעה של צפריים לאורך החוף, ממש על גבול הגלים. הן מתקדמות במקביל לקו הילוכם של הילדים, באותו כיוון, בריחוק מאה מטר בקירוב. אך הואיל והילוכן של הצפרים אטי הרבה יותר, הרי הילדים מתקרבים אליהן. ובעוד הים מוחה מעט־מעט את עקבות כפות הרגליים המכופכות, הרי צעדיהם של הילדים נשארים חרותים בבירור בחול בטחוב כלשהו, ושלושת קווי העקבות מתמשכים והולכים.

קבוע הוא עמקם של עקבות אלה: שני סנטימטרים בערך. אין הם נעווים לא מחמת התמוטטות השוליים לא מחמת דחיקה גסה מדי של העקב או של חוד הרגל. דומה כאילו נגזרו למשעי באיזה רובד עליון, נייד יותר, של פני־הקרקע.

הנה כך נגול הקו הזה המשולש, מרחיק והולך, ובעת־ובעונה־אחת דומה שהוא מתמעט, פוחת והולך, נעשה קו אחד ויחיד הרוצע את החוף לשתי רצועות, מלא ארכו, ומסתיים בתנועה מוכנית רפויה, שם הרחק, שפמו בוצעה במקום אחד: קו שקיעתן וחזירתן הקצובה של שש רגליים יחפות.

ואולם עם שהרגליים היחפות מתרחקות הריהן קרבות אל הצפרים. לא די שהן מתקדמות חיש אלא שגם המרחק היחסי המפריד בין שתי הקבוצות מתמעט ביתר־מהירות בהשוואה לדרך שכבר עברו. עוד מעט ולא יוותרו ביניהן כי אם צעדים מספר...

אך שעה שדומה כאילו סוף־סוף ישיגו הילדים את הצפרים מכות הללו פתאום בכנפיהן ומתעופפות להן, תחילה האחת, אחר שתיים, אחר עשר... וכל הסיעה כולה, לבנה ואפורה, מתווה כעין עקומה מעל לים וחוזרת להרגיע בחול ולהפסיע שוב, תדיר באותו כיוון, ממש על שפת הגלים, בריחוק כמאה מטר.

ממרחק זה תנועות המים כמעט אינן מוחשות, להוציא תמורת־פתע בצבע, אחת לעשר שניות, בו ברגע שמפץ הקצף מזדהר בשמש.

**

בלא שיתנו דעתם על העקבות שהם מוסיפים להטביעם, במדוקדק, בחול הבתול, גם לא על בנות־הגל לימינם, אף לא על הצפרים שלפניהם, שרגע הן מעופפות ורגע מהלכות, מתקדמים שלוש הילדים הצהבהבים זה בצד זה, בצעד שווי ומהיר, יד האחד ביד רעהו.

שלושת פרצופיהם השזופים, הפהים יותר משערותיהם, דומים זה לזה. אחד הוא

מבעם: רציני, מהורהר, אולי דאוג. גם תווי־פניהם זהים הם, אף כי ניכר כי שנים הם ילדים והשלישית היא ילדה. רק ששערות הילדה ארוכות מעט יותר, מתולתלות מעט יותר, ואבריה דקים יותר כהוא־זה. אך הלבוש אחד הוא ממש: מכנסיים קצרות וחולצה, אלו כאלו בד גס, כחול־דהוי.

הילדה נמצאת בקצה הימני, לצד הים. לשמאלה צועד האחד משני הילדים שהוא קטן מעט יותר. השלישי, הקרוב ביותר אל הפך, קומתו כקומת הילדה. נכחם משתרע החול, צהוב ואחד, כמלוא העין. לשמאלם מודקרת חומת האבן השחומה, אנכית כמעט, שאין לראות מוצא ממנה. לימנם, אי־נוע וכחול מאופק עד אופק, מיטטח המים שלגבולו בת־גל־פתאום, המשתברת חיש ומתנפצת לרפידת קצף מלבינה.

**

אחר, כעבור עשר שניות, והנה הגל שגאה חוזר ומשתפל, בצד החוף, ברחש גרגרי־חול נצנפים.

הנחשולית משתברת; הקצף החלבי חוזר ומעפיל שוב מעלה, חוזר וכובש אותם טפחים של שטח אבוד. בתוך הדממה היורדת אחרי־כן מהדהדים ממרחק רב צלצולי פעמון באוויר הרוגע.

„הנה הפעמון“, אומר הקטן בילדים, זה הצועד בתווך.

אך שאונם של גרגרי החול, שאון הים, בולע את הדנדון החלוש מדי. רק אחרי תום המחזור אפשר לשוב ולהבחין בצלילים אחדים, שהמרחק מעמעמם.

„זה הפעמון הראשון“, אומר הגדול.

לימינם משתברת הנחשולית.

כיון שחזורת הדממה, שוב אין הם שומעים ולא־כלום. שלושת הילדים הצהבהבים עודם צועדים באותו צעד קצוב, ושלתם אוחזים זה ביד רעהו. סיעת הצפרים ששוב לא היתה אלא בריחוק קפיצות־מספר כמו דיבוק־פתאום נכנס בה, ונכחם מפות הצפרים בכנפיהן ומתעופפות.

הן חוזרות ומתוות אותה עקומה על פני המים וחוזרות להרגיע בחול ושבות להפסיע, באותו כיוון, ממש עם גבול הגלים, בריחוק מאה מטר בקירוב.

**

„אולי זה לא הראשון“, חוזר ואומר הקטן, „אם לא שמענו את השני, מקודם...“

„לא היינו יכולים להבדיל“, משיב שכנו.

עם זאת לא שינו מקצב הילוכם; ומאחריהם מוסיפים אותם העקבות להסתמן, מעט־מעט, תחת שש כפותיהם היחפות.

„עוד לפני רגע לא היינו קרובים כל־כך“, אומרת הילדה.
 עובר רגע והגדול בילדים, זה שלצד הפף, אומר:
 „עדיין רחוק“.

ואחר מוסיפים שלשתם לצעוד דומם.

כך הם שותקים עד שחזור הפעמון ובאותו קול עמום הוא נותן קולו באוויר הדמום.
 אז אומר הגדול בילדים: „הנה הפעמון“. האחרים אינם עונים. הצפרים, שעוד מעט
 והדביקום, מכות בכנפיהן ומתעופפות, תחילה אחת, אחר שתיים, אחר עשר...
 ושוב חוזרת הסיעה כולה להרגיע בחול, כשהיא מתקדמת לאורך החוף, בריחוק מאה
 מטר בקירוב לפני הילדים.

מעט־מעט מוחה הים את העקבות המכופפים של כפותיהן. ואילו הילדים, הצועדים
 סמוך יותר אל הפף, זה בצד זה, יד האחד ביד רעהו, מותירים אחריהם עקבות
 עמוקים, אשר קוּם המשולש מתמשך במקביל לים, על פני החוף הארוך עד מאד.
 לימין, מצד מישטח המים הרוגע, משתברת, באותו מקום, אותה בת־גל.